

VARAŽDIN ŠESTA OSNOVNA ŠKOLA

Zdravi tjedan, peti po redu

Varaždinskom školom od 27. veljače do 3. ožujka širili su se zamamni mirisi jer su pravi mali majstori u kuhanju i obavljanju kućanskih poslova

Šesta osnovna škola Varaždin već petu godinu zaredom provodi projekt *Zdravi tjedan*, čiji je cilj poticati i razvijati zdrave navike kod učenika, učiti ih o važnosti zdrave prehrane i bavljena sportom, ali i obavljanja kućanskih poslova. Namjera projekta jest potaknuti učenike na samostalnu pripremu obroka. Tema ovogodišnjeg projekta jest *Brzo, zdravo i ukusno – njemačka i austrijska kuhinja*, a ove je godine projekt međunarodnoga karaktera s ciljem da varaždinski učenici upoznaju nove kulture i steknu nova prijateljstva. To se i dogodilo, jer su osim učitelja našu školu i grad posjetili i učenici škola partnera. Tako su 6. osnovnu školu Varaždin posjetili predstavnici partnerskih škola iz Njemačke, Austrije, Poljske, kao i iz Pule te Srednje škole Ludbreg.

Kriteriji su bili zahtjevni, jer su učenici trebali pripremiti i poslužiti zadano jelo, zdravu pizzu ili specialitete kao što su *Dampfnudel*, *Spätzle* i *Schupfnudel* te imati uredne i čiste radne je-

Gosti iz inozemstva u šetnji gradom Varaždinom

dinice. Osim u kuhanju, učenici su odmjerili snage i u kućanskim poslovima kao što su pranje suda, metenje, zabijanje čavala, šivanje zakrpi i gumba, a cijelo su vrijeme navijači glasno bodrili svoje školske kolege. Gosti iz partnerskih škola posjetili su ulice, trgovce i ostale znamenitosti grada Varaždina, bili su u Muzeju krapinskog pračovjeka u Krapini te vidjeli grad Zagreb i uživali u delicijama zagorskog kraja i varaždinskim specijalitetima.

Zadnji dan projekta *Zdravi tjedan* gosti iz drugih škola posjetili su učitelje 6. osnovne škole na nastavi i otišli u posjet gradonačelniku Habušu, a zatim su prisustvovali velikom finalu. Naime, učenici, učitelji i gosti iz Poljske, Austrije, Ludbrega i Pule natjecali su se u kuhanju i obavljanju kućanskih poslova.

U velikom finalu učenici nižih razreda natjecali su se u pripremi zdrave i ukusne pizze, a učenici viših razreda spremali su tradicionalna jela austrijske i njemačke kuhinje. Iako su svi učenici zaslužili pohvalu za svoje kuharske i kućanske majstorije, najbolji majstori bili su učenici 4. b (Patricia Mihaljević i Hrvoje Fošnar) i 7. d (Sara Garafolić i Danijel Gašparić). Titulu najboljih kuhara odnijeli su učenici 1. a razreda (Vito Fran Škvorc, Ela Roginek, Matej Rožić i Zara Manojlović) te učenici 8. c (Ena Habuš, Renea Andrea Jamec, Eva Štager i Eva Šafar).

Svi sudionici i gosti pokazali su oduševljenje cijelim tjednom, jer su vidjeli i naučili ponešto o zdravoj i uravnoteženoj prehrani i kućanskim poslovima. Veselimo se *Zdravom tjednu* i sljedeće godine. **Petra Lončarić - Časar**

NAŠA SVAKIDAŠNJICA

Piše
Marija Drobniak Posavec

Kute ili odore, pitanje je sad

Provela sam sedamdeset godina svojega života u škola raznim, najprije kao učenica, onda kao učiteljica, kao profesorica i moji susreti s kutom bili su različiti. Imati kutu bilo je meni prekrasno, ali to je samo dokaz da ove moderne atomske i elektroničke generacije sigurno neće ni u kojem slučaju dijeliti moje mišljenje, kao što ga uglavnom ne dijele ni u čemu.

Dobiti kutu u ono vrijeme značilo je mnogo, jer je prekrivala skromnu lanenu haljinicu, ili tjesnu, nespretno ispletenu vestu, bio je to pravi dobitak. Plave kute, koje su iz sve prednosti, imale dva džepa, učinile su od nas gizdavu djecu. Ali sve što je lijepo ne traje dugo, kute su se brzo poderale na laktima, a konačna prava tragedija dogodila se kad je na kraju znatljiva krava uzela kutu s plota, gdje se sušila i prožvakala je, valjda je mislila da je to nešto jestivo.

Kad smo se pak našle u gimnaziji, netko je preporučio da se nose kute kako bi svi bili ravnopravni i izgledali da smo jednaki. Nikako nismo mogli biti jednaki jer su neki brže rasli, a kute su bile isti broj. Ja sam opet bila sretna, dobila sam čak dvije, ali sam ih morala skratiti. Bile su to lijepe crne kute od umjetne crne svile s bijelim čipkastim ovratnikom. Mislim da nikad više u životu nisam imala ljepšu odoru.

No, moje zadovoljstvo nisu nikako dijelile dječice iz centra grada čije su mame svojim ljubicama sivale odjeću kod poznatih otmjernih krojačica i nije im padalo na pamet nositi plave kute kao da su tvorničke radnice. Već onda je jedan sloj mislio da nije dobro biti tvornička radnica.

Drugećijih problema s kutama imala sam kad sam bila razrednica i opet je netko odlučio da učenici moraju nositi kute, a roditelji su ih bili dužni kupiti. Bilo je to ono sretno doba, onaj demografski bum, kad se još radalo dosta djece i neki roditelji s brojnoro obitelji nisu mogli kupiti svakom svojem djetetu kutu. Bila su nesretna ona djeca koja su imala kute, a nije im bilo po volji nositi ih, a i ona koja su željela nositi, ali ih nisu imala. Pokušala sam pomoći, ali bez uspjeha, ni u ono vrijeme učitelji nisu imali tako raskošne plaće da bi mogli pola razrednog odjela odjenuti.

Pila se okrenula naopako kad sam se zaposlila u jednoj srednjoj stručnoj školi gdje su učenici morali nositi kute jer su, između ostalog, dio nastave obavljali u radionicama za strojeve pa su im kute služile kao zaštita. Drug direktor je donio odluku da i profesori nose kute, da se ne razlikuju previše od učenika, uglavnom nije bilo većih problema. Razlikovali smo se jedino po tome što su profesori smjeli nositi cipele, a učenici su imali papuče. Da jednakost baš i nije praktična stvar pokazalo se kad je portir uhvatio za uho nekog mladog profesora i pitao ga zašto se nije izuo i ulazi u cipelama u školu. Nastala je vika i gužva na ulazu, na veliko zadovoljstvo učenika kad su vidjeli da netko profesora vuče za uho. Kako se tek danas smiju kad profesore navlače na sve načine, poskupi mlijeko, jogurt, sir, telefon, šećer, rezlje za oko deset posto, a profesorske plaće jedva da će porasti dva posto.

Onaj mladi profesor više nikad nije htio nositi kutu i biti ravnopravan s učenicima, pa je i ta odluka prestala biti na snazi.

Proteklo je otad mnogo vode ispod savskog mosta i sada su opet odore postale aktualne, jer bilo bi dobro da su nam učenici barem na neki način jednaki. Demokracija je, pa svatko ima pravo zastupati svoje viđenje o tome je li dobro ili nije nositi odore i kakeve. Pitali su se učitelji, učenici i na kraju i roditelji. Još nema preciznih podataka o tome kakve su odluke donesene. Ali ima se dojam da nitko nije osobito oduševljen nositi odore i biti jednak s drugima. Ipak su već napravljivi neki uzorci majica, papučica, kaputica i dogovoreno je da se o tome još raspravlja. Ne bi bilo dobro da odluke donose oni koji su redovitu školu gledali samo izdaleka i ne spjećaju se kako su kute i odore izgledale nakon nekog vremena, naime vrlo su brzo učenici opet bili nejednaki.

Dobro bi bilo razmisлити da se ta sredstva, koja bi bila potrošena u šarenje majice i papučice, potroše u nešto korisnije. Neke škole još vape za najelementarnijim nastavnim sredstvima.

SVETI IVAN ŽABNO OSNOVNA ŠKOLA "GRIGOR VITEZ"

Manjine u našem zavičaju

Prva je skupina trebala izvaditi podatke o nacionalnim manjinama u našoj općini, druga o vjeri, treća skupina o spolu i starosti, a četvrta o najčešćim prezimenima u našoj općini, odnosno županiji

U suradnji knjižničara i profesora hrvatskog jezika, 23. veljače u 7. b razredu Osnovne škole "Grigor Vitez" iz Svetog Ivana Žabnog održana su dva sata Gradanskog odgoja i obrazovanja o temi „Manjine u našem zavičaju”. Satove u obliku vježbi vodila je školska knjižničarka Vesna Benković, uz asistenciju učitelja hrvatskog jezika Tomislava Hrebaka.

Prvi je sat započeo motivacijom i uvođenjem u temu metodom igre asocijacijom i uvođenjem u rješenje bilo naziv općine Sveti Ivan Žabno, u kojoj se nalazi naša škola i o kojoj se radi na satu. Slijedio je rad u skupinama, u kojem je svaka od četiriju skupina imala zadatak ispuniti upitne listiće na temelju podataka Državnog zavoda za statistiku RH. Prva je skupina trebala izvaditi podatke o narodnostima u našoj općini, druga o vjeri, treća skupina o spolu i dobi, a četvrta o najčešćim prezimenima u našoj općini, odnosno županiji. Predstavnici skupina, nakon što su predstavili zadatak, iščitali su rješenja do kojih su došli u svojoj skupini.

Sljedeća aktivnost bila je također po skupinama. Svaka od četiriju skupina imala je svoj zaseban i drugačiji zadatak, vezan uz korištenje referentne građe. Tako su prva i četvrta skupina imale zadatak sastaviti kratki tekst od 10 rečenica o pravoslavlju, odnosno o islamu. Druga se skupina, koristeći referentnu zbirku, bavila objašnjavanjem pojmova vezanih uz vjeru. Treća je skupina izrađivala dijagram podjele stanovništva općine Sveti Ivan Žabno prema narod-

Proučavanje literature o manjinama

nosti, vjeri, spolu i dobi. Predstavnici skupina su, uz predstavljanje rezultata rada, naveli i kojim su se izvorima služili.

Tijekom drugog sata učenici su slušali radijsku emisiju u trajanju od 17 minuta „Živjeti u manjini” urednice Marine Curković. Slušaajući taj radijski intervju s poznatim glumcem Enesom Bešlićem, učenici su mogli čuti neke Enesove misli vezane uz njegovu pripadnost bošnjačkoj manjini. Nakon slušanja, učenici su rješavali nastavne listiće vezane uz poslušano. Naposljetku, kao oblik ponavljanja stečenog znanja o nacionalnim i vjerskim manjinama u našem zavičaju, učenici su rješavali križaljku. Za domaću zadaću dobili su u 200 riječi napisati sastavak o temi „Svakoj većini treba manjina”.

Vesna Benković